

Arrest

nr. 88 895 van 3 oktober 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 13 juli 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 15 juni 2012 van de commissaris-generaal van de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 augustus 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. GREENLAND, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 6 februari dient verzoeker een asielaanvraag in.

Op 16 april 2012 wordt verzoeker gehoord op de zetel van het Commissariaat-generaal.

Op 15 juni 2012 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“O., S.

Nationaal nummer: (...)

CG nummer: (...)

DVZ nummer: (...)

Asielaanvraag: 06/02/2012

Overdracht CGVS: 10/02/2012

U werd op 16 april 2012 gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS), bijgestaan door een tolk die het Hindi machtig is, van 09.45 uur tot 11.29 uur. Uw advocaat Meester P. was gedurende het volledige gehoor aanwezig.

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaring bent u een Indiër afkomstig uit Delhi. Vanaf 1992/1993 was u worker voor de "BJP" (Bharatiya Janata Party). In die hoedanigheid verleende u hand-en-spandiensten aan de partij en omwille uw populariteit bij de jongeren in uw omgeving wou de Congress Party dat u overstapte naar hun partij. Omdat u dat weigerde werden er respectievelijk in 1992, 1993, 1997, 2011 en 2007 valse aanklachten tegen u ingediend. Voor al die klachten werd u vrijgesproken. In november 2011 kwamen een aantal mannen in burger post vatten bij u thuis. U vermoedde dat het politieagenten waren die u kwamen schaduwen. Ondertussen merkte u ook dat uw telefoon werd afgetapt. Toen u voldoende geld verzameld had vertrok u naar uw oom in Meerhut. Daar vernam u van uw vriend Jogindar dat de politie u wilde vermoorden. Omdat de politie reeds een vriend van u gedood had in Uttar Pradesh besloot u dat u beter het land zou verlaten. Vanuit het huis van uw oom vertrok u naar Nepal. Vanuit Nepal reisde u via Doha naar Moskou. Vanaf Moskou zette u uw reis over land verder en kwam u na een dertigtal dagen aan in België. Op 6 februari 2012 vroeg u in België asiel aan. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: uw rijbewijs, een affidavit van de "BJP" dat moet bewijzen dat u een worker bent, foto's, juridische documenten over de klachten die tegen u werden ingediend.

B. Motivering

Artikel 57/6/1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen bevoegd is om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.

Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Bij KB van 1 juni 2012 werd Indië vastgesteld als veilig land van herkomst.

Bovenstaande brengt met zich mee dat een asielaanvraag enkel in overweging wordt genomen indien een onderdaan van een veilig land duidelijk aantoonbaar dat er wat hem betreft een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat.

Het vermoeden dat er in hoofde van u noch een gegronde vrees voor vervolging bestaat, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade, wordt bevestigd door de vaststelling dat u verschillende tegenstrijdige en ongeloofwaardige verklaringen aflegde.

In eerste instantie kunnen er bedenkingen worden gemaakt omtrent de geloofwaardigheid van uw verklaringen dat de Congress Party u, omwille van uw voorgehouden politiek profiel, politiek wil elimineren door het indienen van valse aanklachten en zelfs met doodsb bedreigingen. Zo blijkt uit uw verklaringen dat u hoegenaamd geen politiek profiel heeft. U stelde immers dat u enkel een "worker" was voor de partij die hielp met de organisatie van meetings zoals het bouwen van een podium, opstellen van luidsprekers en tenten. Verder stelde u dat u jongeren kon verzamelen en begeistere door uw toespraken en dat het juist daarom was dat u een doorn in het oog was van de Congress Party (zie gehoorverslag CGVS pp. 4-5). Wanneer dieper werd ingegaan op uw bekwaamheden als volksman en u gevraagd werd hoe u jongeren kon overtuigen van het belang van de "BJP", kon u niets anders zeggen dan dat "BJP" goed is (zie gehoorverslag CGVS p. 4). U gevraagd naar concrete verwezenlijkingen van "BJP" waaruit blijkt dat zij boven de Congress Party uitsteekt, kunt u enkel zeggen dat zij veel tempels bouwen en firma's oprichten om voor werkgelegenheid te zorgen. U gevraagd naar voorbeelden van firma's kon u enkel zeggen dat er japanse firma's bij waren (zie gehoorverslag CGVS, p. 4). Dat u met zulke gebrekkige kennis over "BJP" er zou kunnen in slagen om mensen voor "BJP" warm te maken kan niet overtuigen. Daaruit volgt dan ook dat het niet geloofwaardig

is dat u om bovenvermelde reden een gevaar zou betekenen voor de Congress Party. Bovenstaande vaststelling wordt versterkt door het feit dat u de laatste verkiezingen niet precies weet te situeren. U zegt dat dit 5 jaar geleden is en slaagt er in het geheel niet in om daar zelfs bij benadering een datum op te plakken (zie gehoorverslag CGVS, p. 4). Verder kunnen er enkele opmerkingen gemaakt worden over het attest dat u ter staving van uw asielaanvraag indiende (van de Municipal Corporation of Delhi), waarin staat dat u een "worker" was voor "BJP". Volgens de inhoud van dit attest zou u sinds 1998 gewerkt hebben voor de "BJP" (zie groene map). Zelf verklaarde u daarentegen al sinds 1992 of 1993 actief te zijn geweest voor de "BJP" (zie gehoorverslag CGVS p. 6). Uw verklaring voor deze tegenstrijdigheid, namelijk dat de persoon die het attest opstelde pas begonnen is in 1998, is niet afdoende. Gezien de ongeloofwaardigheid van uw beweerde profiel, zijn ook de beweerde aanklachten tegen u, op basis daarvan, ongeloofwaardig. Dit wordt bevestigd door het feit dat u enkel kopieën of scans van de juridische stukken kan neerleggen. Kopieën of scans hebben slechts een zeer beperkte waarde aangezien ze via knip- en plakwerk gemakkelijk vervalst kunnen worden.

U hebt aldus niet aannemelijk gemaakt dat uw relaas en uw beweerde vrees gegrond zijn in overeenstemming met het vluchtelingenverdrag. Dienvolgens kunt u zich evenmin steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. U brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in uw land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn dan ook geen elementen in het dossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen. Tenslotte dient opgemerkt dat u niet in het bezit bent van enig reisdocument of ander begin van bewijs ter staving van uw reisweg. De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Zoals hierboven reeds vermeld stemt de inhoud van het attest van de Municipal Corporation of Delhi niet overeen met uw eigen verklaringen. Bovendien vertoont het een gesolliciteerd karakter en werd het ten uwer behoeve opgesteld. De juridische stukken betreffen enkel kopieën. Het rijbewijs kan eventueel uw identiteit staven, maar meer niet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet beslis ik uw asielaanvraag niet in overweging te nemen."

2. Over de rechtspleging

2.1 Artikel 39/72, § 1 *juncto* artikel 39/81, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"De verwerende partij bezorgt de griffier binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep het administratief dossier, waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen."

De verwerende partij heeft *in casu* geen nota met opmerkingen toegestuurd.

2.2 Ter terechtzitting wenst de raadsvrouw van verzoeker nog stukken neer te leggen ter ondersteuning van zijn asielrelaas.

Verwerende partij werpt echter op dat deze stukken haar niet voorafgaandelijk ter kennis werden gebracht en vraagt om de documenten uit de debatten te weren.

Noch de vreemdelingenwet, noch het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) voorziet in de mogelijkheid om ter terechtzitting nieuwe stukken neer te leggen indien de Raad als annulatierechter optreedt. Aangezien het ter zitting neergelegde document geen reglementair voorzien proceduristuk is en gelet op de rechten van de verdediging, dient het uit de debatten te worden geweerd (RvS 20 december 2001, nr. 102.154; RvS 16 mei 2006, nr. 158.863).

3. Over de ontvankelijkheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) herinnert eraan dat de bestreden beslissing werd getroffen in uitvoering van artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet. Tegen de beslissing die de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen treft op grond van artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet staat enkel een annulatieberoep open bij de Raad. Artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 1. De Raad doet uitspraak, bij wijze van arresten, op de beroepen die zijn ingesteld tegen de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De Raad kan:

1° de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevestigen of hervormen;

2° de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vernietigen hetzij omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de in 1° bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen.

In afwijking van het tweede lid, staat tegen de de in de artikelen 57/6, eerste lid, 2° en 57/6/1 bedoelde beslissingen enkel het in § 2 bepaalde annulatieberoep open.”

In de mate verzoeker een beroep in ‘volle rechtsmacht’ zou beogen, merkt de Raad aldus op dat hij *in casu* optreedt als annulatierechter. De Raad toetst als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet en treedt niet op als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die daarmee onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is.

4. Onderzoek van het beroep

4.1 In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“In eerste instantie dient te worden vastgesteld dat de betreffende weigeringbeslissing van inoverwegingname van de asiel aanvraag artikel 3 EVRM en het fundamenteel non refoulement-principe schendt.

Artikel 3 EVRM: "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."

Verzoeker is afkomstig uit Indië en werd, als werker van een politieke partij bedreigd en aangevallen gelet op het feit dat hij niet bereid was mee te werken om stemmen te ronselen voor de Congress Party.

Verzoeker werd tevens regelmatig vals beticht voor misdrijven die hij nooit gepleegd heeft.

Tijdens zijn gevangenhouding werd hij regelmatig slachtoffer van mishandeling en foltering.

Het is algemeen bekend dat deze problematiek in Indië bestaat.

Dat een K.B. van 1 juni 2012 vaststelt dat Indië een 'veilig land' is, neemt niet weg dat valse betichtingen, en folteringen door de politie en cipiers in gevangenissen bestaan.

Mensenrechten organisaties nog regelmatig dwing aan het naleven van respect voor mensenrechten (zie verschillende documenten van Amnesty International, Human Rights Watch enz.).

Dit problematiek is algemeen bekend en toont aan dat Indië geenszins 'veilig' is.

Gelet op de hierboven vermelde vaststellingen en verklaring van verzoeker, is de kans bijgevolg zeer reëel dat er zich praktijken van mishandeling en onmenselijke behandeling zullen voordoen.

Verzoeker is overtuigd dat als hij terug zou keren dat hij vermoord gaat worden.

Overeenkomstig de heersende rechtspraak met betrekking tot artikel 3 EVRM dient de staat mogelijke schendingen en te onderzoeken. De staat antwoordt nooit op de corruptie en praktijken tijdens de verkiezingen.

Soering t. Verenigd Koninkrijk. d.d. 07.07.1989 :

"In its report (at paragraph 94) the Commission reaffirmed 'its case law that a person's deportation or extradition may give rise to an issue under Article 3 of the Convention where there are serious reasons to believe that the individual will be subjected, in the receiving State, to treatment contrary to that Article."

De arrestaties van verzoeker verleent geloofwaardigheid aan zijn feitenrelaas. Er is geen reden om aan de authenticiteit van zijn documenten te twijfelen.

"In sum, the decision by a Contracting State to extradite a fugitive may give rise to an issue under Article 3, and hence engage the responsibility of that State under the Convention, where substantial grounds have been shown for believing that the person concerned, if extradited, faces a real risk of being

subjected to torture or to inhuman or degrading treatment or punishment in the requesting country. The establishment of such responsibility inevitably involves an assessment of conditions in the requesting country against the standards of Article 3 of the Convention."

(Soering v United Kingdom, Series A, No 161; Application No 14038/88, European Court of Human Rights (1989) 11 EHRR 439, 7 July 1989)

Dat verzoeker door de politie werd gearresteerd en dat politieagenten en cipiers de foltering en mishandelingen hebben uitgevoerd, betekent dat verzoeker op geen bescherming kan rekenen.

Tenslotte dient opnieuw verwezen te worden naar het absolute karakter van artikel 3 EVRM en naar de grote waarschijnlijkheid van de mishandelingen.

Door de weigering van de inoverwegingname van zijn asielaanvraag wordt artikel 3 EVRM geschonden. Minstens dient aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus te worden toegekend."

4.2 Vooreerst wordt opgemerkt dat met de bestreden beslissing wordt geweigerd om de asielaanvraag in overweging te nemen doch er werd geen uitspraak gedaan over een eventuele verwijdering van het grondgebied. De bestreden beslissing houdt bijgevolg geen verwijderingsmaatregel in noch gaat zij gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten. Een eventuele afzonderlijke verwijderingsmaatregel kan als een afzonderlijke beslissing worden aangevochten. De beschouwingen over zijn verwijdering van het grondgebied zijn bijgevolg louter hypothetisch en niet dienstig (RvS 5 oktober 2010, nr. 215.574).

Ten overvloede en wat de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM betreft, dient de Raad vast stellen dat de bepaling van artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, hij een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering en mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Degene die aanvoert dat hij dergelijk risico loopt, zal zijn beweringen moeten staven met een begin van bewijs zodat inzonderheid een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijk behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM.

De wetgever heeft in een specifieke procedure voorzien met name, de niet in overwegingname van de asielaanvraag met betrekking tot asielzoekers afkomstig uit landen die zijn aangemerkt als veilig land van herkomst en waarbij uit de verklaringen niet duidelijk blijkt dat er redenen zijn om in aanmerking te komen voor het vluchtelingenstatuut of het subsidiaire beschermingsstatuut. Met het koninklijk besluit van 26 mei 2012 tot uitvoering van artikel 57/6/1, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst, B.S. 1 juni 2012 (hierna: KB van 26 mei 2012) is een lijst van veilige landen van herkomst vastgelegd. In het verslag aan de koning van voormeld KB wordt vermeld dat de minister, bevoegd voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een "goed onderbouwd advies (heeft) gevraagd over welke landen op de lijst dienen te worden geplaatst". Artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet bepaalt uitdrukkelijk dat de beoordeling of een land een veilig land van herkomst is, dient te steunen op een reeks informatiebronnen waaronder in het bijzonder informatie uit andere lidstaten van de Europese Unie, Verenigde Naties voor de Vluchtelingen, de Raad van Europa en andere relevante internationale organisaties.

In casu blijkt uit de landinformatie over Indië, toegevoegd aan het administratief dossier, dat de commissaris-generaal wel degelijk rekening heeft gehouden met de mensenrechtenrapporten waarnaar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst met name Amnesty International en Human Rights Watch bij de beoordeling of Indië een veilig land van herkomst is. Verzoeker betwist niet dat hij een Indiër is afkomstig uit Delhi. Verweerder motiveert in de bestreden beslissing: "Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Bij KB van 1 juni 2012 werd Indië vastgesteld als veilig land van herkomst." Aangezien Indië een veilig land van herkomst is, kan de asielaanvraag enkel in overweging worden genomen indien verzoeker duidelijk aantoonst dat er wat hem betreft een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat.

Het vermoeden geldt dat er in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is. *“Het komt toe aan de asielzoeker om substantiële redenen op te geven waaruit blijkt dat, in zijn specifieke omstandigheden, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd. (...) Slechts indien, ná individueel onderzoek, blijkt dat de asielzoeker geen of onvoldoende elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk wordt vervolgd of een reëel risico loopt op ernstige schade, zal zijn asielaanvraag niet in overweging worden genomen.”* (Parl.St., 2011-2012, DOC 53 1825/003, p. 7).

Verzoeker herhaalt zijn asielmotieven in het verzoekschrift. Hij meent dat de “arrestaties” geloofwaardigheid verlenen aan zijn feitenrelaas. Hij betoogt dat er geen reden is om aan de authenticiteit van zijn documenten te twifelen.

Verweerder verleent aan de “arrestaties” slechts een zeer beperkte waarde nu het enkel kopieën of scans betreffen die via knip- en plakwerk gemakkelijk vervalst kunnen worden. In tegenstelling tot verzoekers betoog heeft verweerder aldus weldegelijk reden om aan de authenticiteit van zijn documenten te twifelen, nu het geen authentieke stukken zijn doch slechts kopieën of scans. Verzoekers betoog volstaat niet om aan te tonen dat de conclusie in de bestreden beslissing *“U hebt aldus niet aannemelijk gemaakt dat uw relaas en uw beweerde vrees gegrond zijn in overeenstemming met het vluchtelingenverdrag. Dienvolgens kunt u zich evenmin steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. U brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in uw land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn dan ook geen elementen in het dossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.”* kennelijk onredelijk zou zijn.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

4.3 In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Door de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren wordt artikel 8 van het EVRM geschonden.

Artikel 8 EVRM: “- 1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie. - 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Hoewel dit artikel in tegenstelling tot het hoger vermelde artikel 3 EVRM niet absoluut is, en bijgevolg onder bepaalde voorwaarden opzij geschoven kan worden, is ook dit artikel geschonden.

Hoewel artikel 8 EVRM vatbaar is voor uitzonderingen, dient in elk geval het proportionaliteitsbeginsel te worden gerespecteerd.

Iedere staat dient erop toe te zien dat artikel 8 EVRM gerespecteerd wordt. Indien verzoeker terug dient te keren naar Indië, is dat helemaal niet het geval. Het recht van verzoeker op een privé- en familieleven wordt zwaar geschonden.

De weigering van de inoverwegingname van zijn asiel aanvraag “schendt bijgevolg artikel 8 EVRM.”

4.4 Vooreerst wordt herhaald dat door een gebrek aan verwijderingsmaatregel een schending van het gezins- en/of privéleven niet aan de orde is en beschouwingen daaromtrent aldus niet dienstig zijn.

Ten overvloede merkt de Raad met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM het volgende op: het begrip “gezinsleven” in artikel 8, eerste lid van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient de verzoekende partij te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8, eerste lid van het EVRM. Er moet *in casu* nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM

(EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228, 29). Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie.

Verzoeker betoogt dat indien hij dient terug te keren naar Indië zijn recht op privé- en familielevens wordt geschonden.

De Raad merkt op dat verzoeker geen nadere uitleg geeft over het 'gezin' in de zin van artikel 8 van het EVRM dat hij zou vormen, noch over zijn privéleven in het Rijk, en valt dus niet onder het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM.

Bijkomend merkt de Raad op dat artikel 8 van het EVRM verzoeker niet vrijstelt van het verkrijgen van de vereiste documenten om het Rijk binnen te komen (RvS 20 juli 1994, nr. 48 653). De 'terugkeer' van verzoeker heeft niet tot gevolg dat hij definitief van zijn 'privéleven' zal worden gescheiden. Hij dient enkel tijdelijk het land te verlaten met de mogelijkheid om terug te keren nadat hij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4.5 In het derde middel voert verzoeker de schending aan van de motiveringsplicht.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"De verwerende partij is tekort gekomen aan haar motiveringsplicht (art. 2 en 3 wet motivering bestuurshandelingen en art. 62 vreemdelingenwet).

Er is voldaan aan de formele of uitdrukkelijke motiveringsplicht wanneer de juridische en feitelijke overwegingen werden opgenomen die aan de beslissing ten grondslag liggen in evenredigheid met het gewicht van de genomen beslissing. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht kan enkel worden nagegaan of er werd uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of deze correct werden beoordeeld en of er op grond hiervan niet onredelijk tot het besluit werd gekomen.

Ondanks een coherent en gedetailleerd feitenrelaas van verzoeker, de verwerende partij verwijst naar een klein aantal tegenstrijdigheden om te beweren dat het hele relaas van verzoeker ongeloofwaardig is (zonder geen enkel van zijn stukken te kunnen ondermijnen qua authenticiteit.) - zie verder hieronder.

1. Verwerende partij geloofde niet dat een gewoon 'werker' een invloed op mensen zouden hebben. Men begrijpt niet de cultuur van dit gebied in Indië. Als men gerepecteerd in een gemeenschap zijn dan hebben zij een invloed.

2. Men moet niet diep in de politiek gaan als men slechts een werker is. Verzoeker kent de positieve invloed dat het partij heeft gehad op het gebied van infrastructuur en religie en hij kon zijn partij verdedigen. Men probeert niet te beweren dat hij van politieke ideologies/beleiden op de hoogte was en met mensen daarover gesproken heeft.

3. De enige echte 'tegenstrijdigheid' is het feit dat een vertegenwoordiger van de BJP heeft bevestigd dat hij weet heeft dat verzoeker bij de partij was vanaf 1998. Dit is de werkelijkheid en de attest opsteller kon niet anders verklaren want van de voorafgaande periode had hij geen kennis van.

Verweerster antwoordt niet op het gevaar dat verzoeker loopt en hij spreekt de inhoud van de stukken van verzoeker niet tegen. Men beweert gewoon dat de stukken weinig waarde hebben.

De motivering van de verwerende partij is ontoereikend. Verwerende partij zoekt tegenstrijdigheden waarin zij ofwel niet bestaan ofwel heel klein zijn."

4.6 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijk motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissingen heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110 071; RvS 21 juni 2004, nr. 132 710).

Verzoeker kan niet dienstig stellen dat de bestreden beslissing feitelijke en juridische overwegingen ontbeert. De beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwijst naar de toepassing van artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet, nadat werd vastgesteld dat verzoeker afkomstig is van een 'veilig land' en uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat er redenen zijn om in aanmerking te komen voor het vluchtelingenstatuut of het subsidiaire beschermingsstatuut. Verzoeker toont met zijn betoog niet aan in welke mate de formele motivering hem niet in staat stelt te achterhalen

welke concrete redenen de beslissing schragen. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Waar verzoeker de deugdelijkheid van de motivering van de bestreden beslissing in vraag stelt, betoogt hij de schending aan te voeren van de materiële motiveringsplicht. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de asielaanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker meent dat verweerder “zoekt” naar tegenstrijdigheden in zijn asielrelaas die ofwel niet bestaan ofwel heel klein zijn.

De Raad herhaalt dat artikel 57/6/1, eerste lid van de vreemdelingenwet de bevoegdheid verleent aan de commissaris-generaal om een asielaanvraag, ingediend door een onderdaan van een veilig land van herkomst, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegrond vrees voor vervolging bestaat in de zin van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Bij koninklijk besluit werd Indië op 1 juli 2012 toegevoegd aan de lijst van ‘veilige landen’ wat tot gevolg heeft dat verzoeker die niet betwist afkomstig te zijn van Indië, duidelijk dient aan te tonen dat er wat hem betreft een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat. Verweerder motiveert in de beslissing dat het vermoeden dat er in hoofdte van verzoeker noch een gegronde vrees voor vervolging bestaat, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade, wordt bevestigd door de vaststelling dat hij verschillende tegenstrijdige en ongeloofwaardige verklaringen aflegde. Verweerder motiveert dienaangaande het volgende: *“In eerste instantie kunnen er bedenkingen worden gemaakt omtrent de geloofwaardigheid van uw verklaringen dat de Congress Party u, omwille van uw voorgehouden politiek profiel, politiek wil elimineren door het indienen van valse aanklachten en zelfs met doodsb bedreigingen. Zo blijkt uit uw verklaringen dat u hoegenaamd geen politiek profiel heeft. U stelde immers dat u enkel een "worker" was voor de partij die hielp met de organisatie van meetings zoals het bouwen van een podium, opstellen van luidsprekers en tenten. Verder stelde u dat u jongeren kon verzamelen en begeistere door uw toespraken en dat het juist daarom was dat u een doorn in het oog was van de Congress Party (zie gehoorverslag CGVS pp. 4-5). Wanneer dieper werd ingegaan op uw bekwaamheden als volksman en u gevraagd werd hoe u jongeren kon overtuigen van het belang van de "BJP", kon u niets anders zeggen dan dat "BJP" goed is (zie gehoorverslag CGVS p. 4). U gevraagd naar concrete verwezenlijkingen van "BJP" waaruit blijkt dat zij boven de Congress Party uitsteekt, kunt u enkel zeggen dat zij veel tempels bouwen en firma's oprichten om voor werkgelegenheid te zorgen. U gevraagd naar voorbeelden van firma's kon u enkel zeggen dat er japanse firma's bij waren (zie gehoorverslag CGVS, p. 4). Dat u met zulke gebrekkige kennis over "BJP" er zou kunnen in slagen om mensen voor "BJP" warm te maken kan niet overtuigen. Daaruit volgt dan ook dat het niet geloofwaardig is dat u om bovenvermelde reden een gevaar zou betekenen voor de Congress Party. Bovenstaande vaststelling wordt versterkt door het feit dat u de laatste verkiezingen niet precies weet te situeren. U zegt dat dit 5 jaar geleden is en slaagt er in het geheel niet in om daar zelfs bij benadering een datum op te plakken (zie gehoorverslag CGVS, p. 4). Verder kunnen er enkele opmerkingen gemaakt worden over het attest dat u ter staving van uw asielaanvraag indiende (van de Municipal Corporation of Delhi), waarin staat dat u een "worker" was voor "BJP". Volgens de inhoud van dit attest zou u sinds 1998 gewerkt hebben voor de "BJP" (zie groene map). Zelf verklaarde u daarentegen al sinds 1992 of 1993 actief te zijn geweest voor de "BJP" (zie gehoorverslag CGVS p. 6). Uw verklaring voor deze tegenstrijdigheid, namelijk dat de persoon die het attest opstelde pas begonnen is in 1998, is niet afdoende. Gezien de ongeloofwaardigheid van uw beweerde profiel, zijn ook de beweerde aanklachten tegen u, op basis daarvan, ongeloofwaardig. Dit wordt bevestigd door het feit dat u enkel kopieën of scans van de juridische stukken kan neerleggen. Kopieën of scans hebben slechts een zeer beperkte waarde aangezien ze via knip- en plakwerk gemakkelijk vervalst kunnen worden.”*

Waar verzoeker meent dat hij een coherent en gedetailleerd feitenrelaas heeft gegeven en de authenticiteit van zijn stukken niet wordt betwist, toont hij met zijn uiteenzetting niet aan dat de beoordeling van de feiten en de voorgelegde stukken door de commissaris-generaal kennelijk onredelijk is. Het is niet kennelijk onredelijk om uit de gebrekkige kennis over de partij waarvoor hij als “worker” actief was, de ongeloofwaardigheid af te leiden dat hij een gevaar zou betekenen voor de Congress

Party. In tegenstelling tot verzoekers mening twijfelt de commissaris-generaal wel degelijk aan de authenticiteit van de stukken, nu de inhoud van het attest van de Municipal Corporation of Delhi niet overeenstemt met zijn verklaringen. Bovendien betreffen de voorgelegde juridische stukken slechts kopieën of scans. Verzoeker weerlegt de door de commissaris-generaal gedane vaststellingen niet door allerhande verklaringen te geven voor de tegenstrijdigheden en ongeloofwaardigheden vastgesteld door de commissaris-generaal en door het niet eens te zijn met de motieven. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat de feitelijke vaststellingen van de commissaris-generaal niet correct zouden zijn, noch dat de gevolgtrekkingen die deze daaruit afleidt, met name dat uit de verklaringen en stukken niet duidelijk blijkt dat er redenen zijn om in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus, kennelijk onredelijk zouden zijn of getuigen van een appreciatiefout. Het onderzoek van de andere beoordeling door verzoeker van de gegevens van zijn zaak zou de Raad nopen opnieuw verzoekers zaak te beoordelen in het licht van de omschrijving van de vluchtelingenstatus uit artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of de subsidiaire beschermingsstatus uit artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wat zijn annulatiebevoegdheid te buiten zou gaan.

Het derde middel is ongegrond.

4.7 In het vierde middel voert verzoeker de schending aan van het beginsel van redelijkheid, proportionaliteit en zorgvuldigheid.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Ter zake wordt een schending vastgesteld van de beginselen van redelijkheid, proportionaliteit en zorgvuldigheid.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding.

Verwerende partij zegt niets over de problematiek van vals betichtingen en foltering in Indië.

Dit aspect van de beslissing is onzorgvuldig en er bestaat geen enkele motivering van dit inoverwegingname beslissing van de verwerende partij. Men antwoord daarop niet. Men negeert de essentie van de asielaanvraag.

Dat de problemen van valse betichtingen en folteringen bestaan maakt zijn verhaal geloofwaardiger.

2. Verwerende partij beweert dat de documenten dat verzoeker aanbracht "zeer beperkt waard" hebben. Men antwoordt niet op de waarde dat de stukken hebben.

Dat is onvoldoende motivatie. De stukken maken zijn feitenrelaas meer geloofwaardig.”

4.8 De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107 624).

Waar verzoeker meent dat er geen rekening is gehouden met de problematiek van valse betichtingen en folteringen en de motivatie over de juridische stukken onvoldoende is door enkel te stellen dat ze een zeer beperkte waarde hebben, kan hij niet worden gevolgd.

Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat wel degelijk rekening is gehouden met de *“problematiek van valse betichtingen en folteringen”* doch verweerder acht deze *“problematiek”* ongeloofwaardig in hoofde van verzoeker. Het is niet kennelijk onredelijk om uit de gebrekkige kennis van verzoeker over *“BJP”*, de gebrekkige kennis over de laatste verkiezingen in Indië, de tegenstrijdigheid tussen zijn verklaringen en het voorgelegde attest van Municipal Corporation of Delhi en de zeer beperkte bewijswaarde van de juridische stukken, nu het enkel kopieën of scans betreffen, te concluderen dat er geen geloof kan worden gehecht aan zijn relaas en beweerde vrees voor vervolging en dat aldus -rekening houdende met zijn afkomst uit een ‘veilig land’- niet duidelijk blijkt dat er redenen zijn om in aanmerking te komen voor het vluchtelingen- of subsidiaire beschermingsstatuut. Verzoeker maakt niet aannemelijk, zoals blijkt uit wat voorafgaat, dat de commissaris-generaal bij het nemen van de bestreden beslissing niet uitging van een correcte feitenvinding of dat laatstgenoemde onzorgvuldig was bij de voorbereiding van de beslissing.

Met betrekking tot de opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel dient erop te worden gewezen dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van zijn bevoegdheid maakt, slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Bijgevolg om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan

men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 81.301). *In casu* wordt niet aangetoond dat het bestuur op een onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen.

Verzoeker laat na uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing het beginsel van proportionaliteit zou hebben geschonden.

Het vierde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie oktober tweeduizend en twaalf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN